

Pokračování bestselleru *Nechápu, jak to dokáže*

**JAK TĚŽKÉ
TO MŮŽE BÝT**

Allison
Pearsonová

xyz

Jak těžké to může být?

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Allison Pearsonová

Jak těžké to může být? – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Pokračování bestselleru *Nechápu, jak to dokáže*

JAK TĚŽKÉ TO MŮŽE BÝT

Allison
Pearsonová

xyz

Copyright © 2017 by Allison Pearson
Translation © Kateřina Tomcová, 2021
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-7597-980-3
ISBN e-knihy 978-80-7597-985-8 (1. zveřejnění, 2021) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7597-986-5 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7597-984-1 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

Věnováno Awen a Evie,
mé matce a mé dceři.

... pomoz mi najít vhodné přestrojení a utajit, kdo jsem.

William Shakespeare, *Večer tříkrálový*

O řídnutí porostu v oblasti pohlavních orgánů se nikde nedočtete.

Whoopi Goldbergová

PROLOG

ODPOČÍTÁVÁNÍ K NEVIDITELNOSTI: „T“ MINUS ŠEST MĚSÍCŮ A DVA DNY

Je to zvláštní, ale stárnutí mi nikdy nedělalo starosti. Mládí ke mně nebylo natolik laskavé, abych litovala jeho ztráty. Ženy, které o svém věku lžou, jsem považovala za povrchní a pošetilá stvoření – ačkoli ani mně nebyla cizí jistá marnivost. Uznávala jsem, že tvrzení dermatologů o tom, že levný hydratační krém je stejně dobrý jako elixíry mládí v krásných krabičkách, je nejspíš pravdivé, ale stejně jsem si kupovala ty drahé. Jen tak, pro jistotu. Byla jsem kompetentní, finančně zajištěná žena a zkrátka jsem chtěla na svůj věk – ať byl jakýkoli – vypadat dobře, nic víc. To jsem alespoň tvrdila sama sobě. A potom jsem zestárla.

Víte, polovinu svého života jsem strávila sledováním finančních trhů. To je moje povolání. A vím, o co tu jde: moje sexuální měna se propadala a čekal ji totální kolaps, pokud nepřijmu nějaká opatření na její podporu. Kdysi hrdá a nikoli neatraktivní společnost Kate Reddyová a. s. měla co dělat, aby nedošlo k nepřátelskému převzetí jejího ženského kouzla. Navíc mi tentýž fakt krutě a dennodenně připomínal nově se rozvíjející trh v nejchaotičtějším pokoji našeho domu. Samičí akcie méjí dospívající dcery byly na vzestupu, zatímco ty moje klesaly. Přesně tak si to matka Příroda přála a já jsem byla na svou nádhernou holčičku patřičně pyšná,

opravdu. Ale ta ztráta byla bolestná, přímo mučivě. Jako toho rána, kdy se v metru můj pohled zničehonic potkal s očima chlapíka, který měl bujnou, neposlušnou hřívu jako Roger Federer (může mít někdo lepší?), a já přísahám, že mezi námi něco přeskočilo, jiskra statické elektřiny, jakýsi chvějivý náznak flirtu... načež vstal a nabídl mi svoje místo. Ne číslo. *Místo*.

„Krutopřísněj trapas,“ komentovala by to Emily. Fakt, že mě ten muž vůbec nepovažoval za hodnou svého zájmu, páčil jako čerstvá facka na tváři. Bohužel, ta ohnivá mladá žena, která dál žije někde v mém nitru, to pořád nemůže pochopit. Ve svém vnitřním zrcadle vidí své bývalé já a předpokládá, že svět při pohledu na ni vidí to samé. Chová jakousi pošetilou, iracionální naději, že by mohla být pro Rogera (pravděpodobný věk: jednatřicet) přitažlivá, protože si neuvědomuje, že ona, či lépe řečeno, že my obě floustneme v pase, ztenčuje se nám poševní stěna (kdo z vás to věděl?) a postupně se s mnohem větším entuziasmem oddáváme úvahám o jarních cibulkách a pohodlné obuvi než snění, například o nejnovějších tangách z Agent Provocateur. Rogerův erotický radar pravděpodobně znamenal moje praktické tělové kalhotky.

Podívejte, byla jsem v naprosté pohodě. Vážně. Tu hnusnou olejovou skvrnu jménem čtyřicítka jsem projela bez nehody. Jen na chvíli jsem ztratila vládu na vozidlem, ale vzala jsem to smykem, přesně jak nám radí instruktoři v autoškole, a pak už bylo všechno fajn jako dřív; vlastně ne, bylo to ještě lepší. Svatou trojici středního věku – dobrý manžel, pěkný domov, skvělé děti – jsem měla v rukávu.

Pak se v různém pořadí staly různé věci. Můj muž přišel o práci a nahladil se na svého vnitřního dalajlámu. Rozhodl se, že následující dva roky bude bez příjmu, neboť se hodlá přeškolit na osobního poradce (ach, jaká radost!). Děti smetlo tornádo pubertálního věku přesně v době, kdy se jejich prarodiče naopak přesunuli do fáze, jež by se dala milosrdně nazvat druhým dětstvím. Moje tchyně si pomocí ukradené kreditky pořídila motorovou pilu (mnohem méně zábavné, než se zdá). Moje vlastní matka se sotva vzpamatovala z infarktu, načež upadla a zlomila si kyčel. Měla

jsem obavy, že přicházím o rozum; ten se však nejspíš jenom schovával na stejném místě jako moje klíče od auta, brýle na čtení a jedna náušnice. A taky ty lístky na koncert.

V březnu mi bude padesát. Ne, žádnou oslavu neplánuji, a ano, pravděpodobně jsem trochu příliš vyděšená na to, abych si přiznala, že mě naplňuje strach a zlé předtuchy. (Jsem si vlastně docela jistá tím, co cítím, ale vůbec se mi to nelíbí.) Zcela upřímně, na svůj věk bych nejradši nemyslela vůbec, jenže významná výročí – ty obrovské, plasticky vyčnívající číslice, které tak nadšeně jásají z přední strany všech blahopřání jako milníky na cestě ke smrti – se jaksi nedají přehlédnout. Tvrdí se, že padesátka je dnes totéž, co dřív bývala čtyřicítka, jenže ve světě zaměstnavatelů, tedy aspoň v mém oboru, znamená padesát let totéž co šedesát, sedmdesát nebo osmdesát. Naléhavě potřebuju omládnout, ne stárnout. Jde o přežití: potřebuju práci, udržet si svoje postavení ve světě, zůstat konkurenceschopná a nepřekročit datum expirace. Udržet loď nad vodou a cirkus na štaci. Abych se dokázala postarat o ty, kteří mě teď zřejmě potřebují víc než kdy jindy, musím obrátit čas – nebo toho hajzlíka aspoň přinutit, aby zůstal chvílku stát.

Tento cíl jsem si stanovila s vírou, že cesta k půlstoletí mé existence bude klidná a bez jakýchkoli rušivých událostí. Okolní svět ani náznakem nezaznamená paniku, která se ve mně šíří. Nevzrušeně se přehoupnu na druhou stranu, žádné odbočky z cesty ani nenadálé hrboly.

Tak jsem to aspoň měla v plánu. Než mě probudila Emily.

1

DUCHOVÉ V DELFINÁRIU

ZÁŘÍ

Pondělí, 01:37

Takový divný sen. Emily pláče, je hrozně nešťastná. Něco s jejím delfínem. Nějaký kluk prý chce kvůli němu přijít k nám. Pořád dokola říká, jak ji to mrzí, že to fakt nechtěla udělat. Zvláštní. Moje zlé sny v poslední době zcela okupuje můj vlastní obraz v den mých nevyslovitelných narozenin, kdy se stávám neviditelnou a mluvím na lidi, kteří mě nevidí ani neslyší.

„My přece žádnýho delfína nemáme,“ odpovídám nahlas a v tom okamžiku jsem vzhůru.

Emily stojí u mojí postele, ramena schýlená, jako by se modlila nebo si chránila břicho. „Prosím tě, neříkej to tátovi,“ žadoní. „Nesmíš mu to říct, mami.“

„Co? Co mu nemám říkat?“

Ve zmatku potmě tápu na nočním stolku, kde postupně nahmatám brýle na čtení, brýle do dálky, kelímek hydratačního krému a tři platíčka s prášky, dokud nenajdu telefon. V mléčně kovové záři jeho obdélníku zjišťuji, že moje dcera má na sobě sladce růžové minišortky a blůzičku

z Victoria Secret, které jsem jí bláhově koupila po jedné z našich příšerných hádek.

„Co se děje, Em? Co nemám tátovi říkat?“

Ani se nemusím ohlížet, abych zjistila, že Richard nerušeně spí dál. Já to slyším. S každým rokem našeho manželství nabírá chrápání mého manžela na hlasitost. To, co začalo před dvaceti lety jako popotahování malinkého selátka, přerostlo v každonoční Prasečí symfonii, a to včetně dechové sekce. Občas se při mohutném *crescendu* stane, že se Richard s leknutím sám probudí, načež se překulí na druhý bok a spustí znovu od první věty. Jinak ho neprobudíte ani ranou z děla.

Svoje nadání k selektivní noční hluchotě Richard prokázal už v dobách, kdy se narodila Emily. Byla jsem to tudíž já, kdo dvakrát třikrát za noc vstával, aby ukonejšil její pláč, znovu ji přikryl, vyměnil jí plenku a znovu ji uspal, jen aby to celé mohlo začít nanovo. Smůla, mateřský sonar prostě není vybaven vypínačem.

„Mamí,“ prosí Emily a tiskne mi zápěstí.

Cítím se jako zdrogovaná. Což vlastně jsem. Vzala jsem si před spaním antihistaminikum, protože se pravidelně v noci mezi druhou a třetí budím zbrocená potem, a díky práškům to dokážu zaspat. Jsou opravdu velmi účinné, takže moje myšlenky se snaží ze všech sil prodrat na světlo skrze hustou, neprostupnou clonu spánku. Moje tělo se brání pohybu. Jako bych měla na ruku i na nohou těžká závaží.

„Máááámíííí, prosím, no tak!“

Panebože, na tohle už jsem fakt stará.

„Promiň, zlato, dej mi chvilku. Už jdu.“

Zvednu se z postele na ztuhlé, vzpírající se nohy a jednou rukou objemu štíhlou postavičku své dcery. Druhou jí sáhnou na čelo. Teplotu nemá, jen tváře má mokré od slz. Bylo jich tolik, že jí zmáčely i blůzku. Přes vlastní bavlněnou košilku cítím její vlahý smutek a rozpálenou kůži a po zádech mi přejde mráz. Ve tmě dám Em pusou na čelo, a přitom trefím její nos. Emily už mě přerostla. Pokaždé, když ji vidím, si na tu neuvěřitelnou skutečnost musím chvilku zvykat. Chci, aby byla vyšší než já, protože

v ženském světě mají ty vysoké a dlouhonohé výhodu, ale taky bych si přála, aby zase byla ten čtyřletý drobeček, kterého bych mohla zvednout a ochránit ve své náruči.

„Dostalas měsíčky, kočička?“

Zakroucí hlavou a já ucítím svůj kondicionér na vlasy, ten drahý, přesně ten, který jsem jí zakázala používat.

„To ne. A-ale udělala jsem fakt hrozně špa-atnou věc. A on teď chce přijít k ná-hám.“ Emily se znovu rozpláče.

„Neboj se, miláčku. Nic se neděje,“ říkám a nemotorně nás obě manévruju ke dveřím, vedená jen tenkým paprskem světla ze schodiště. „Ať je to, co je to, dá se to vyřešit, slibuju. Bude to zase v pořádku.“

A víte, vážně jsem byla přesvědčená, že to v pořádku bude. Protože co tak hrozného může mít na srdci dospívající dívka, aby jí její matka nedokázala pomoci?

02:11

„Takže tys poslala... fotku. Svěho zadku. Bez šatů. Klukovi... nebo klukům, který jsi nikdy v životě neviděla?“

Emily zoufale přikyvuje. Sedí na svém místě u kuchyňského stolu, v jedné ruce svírá telefon a v druhé svůj hrnek se Simpsony plný horkého mléka, zatímco já vdechuju vůni zeleného čaje a přeju si, aby to byla skotská. Nebo kyanid. *Mysli, Kate, MYSLI!*

Problém je v tom, že ani nechápu, co bych tady měla chápat. Emily jako by na mě mluvila cizí řečí. Mám samozřejmě profil na facebooku, jsem členkou whatsappové skupiny rodičů, kterou nám děti zřídily, a taky jsem asi osmkrát v životě tweetovala (jednou po pár sklenkách vína dokonce o tom ruském fešákovi ze *Stardance*, což byl trapas), ale všechny ostatní sociální sítě mě minuly. Až dodneška byla moje neznalost jen zábavná, taková legrace, kterou si mě děti mohly kdykoli dobírat. „Vy jste z minulosti?“ Tuhle hlášku Emily s Benem pronášeli unisono zpěvavou irskou intonací; pochytili to z oblíbeného sitcomu. „Ty jsi z minulosti, mamí?“

Nevěřili vlastním očím, když jsem po celé roky zůstávala tvrdošíjně věrná svému prvnímu mobilu, malé šedozelené krabičce, která mi vibrovala v kapse, jako by tam rejdl maličký pískomil. Stěží zvládal odeslat esemesku – tehdy jsem si vůbec nepředstavovala, že bych byla schopná je psát třeba každou hodinu – a když jste chtěli napsat písmenko, museli jste mačkat klávesy s čísly. Ke každému číslu byla přiřazena tři písmena. Než jste vyfukali „ahoj“, trvalo to dvacet minut. Displej měl velký asi jako nehet na palci a stačilo ho dobíjet jednou za týden. Děti mu říkaly „mámin flintstoun“. Ochotně jsem hrála tu posměšnou hru s nimi a užívala si při ní chvilkový pocit bezstarostnosti, jako bych opravdu byla tou klidnou, pohodovou mámou, jakou jsem ve skutečnosti nikdy nemohla být. Snad jsem byla i hrdá na to, že tahle stvoření, jimž jsem dala život, ještě nedávno maličká a bezmocná, se náhle změnila v záviděníhodné profíky ovládající úplně nový jazyk, který mi zněl stejně cize jako mandarínština. Zřejmě jsem byla přesvědčená, že takhle si mohou Emily s Benem alespoň užít neškodného pocitu nadřazenosti nad (poněkud) příliš policajtskou matkou, která má ve všech důležitých věcech, například když dojde na jejich bezpečí nebo slušné vychování, vždycky navrch, no ne?

Chyba. Páni, taková kapitální bota! Během půl hodiny, kdy jsme seděly u stolu v kuchyni, mi Emily mezi šokovanými vzlyky vysvětlila, že fotku svého obnaženého pozadí poslala přes Snapchat své kamarádce Lizzy Knowlesové, protože Lizzy jí řekla, že všechny holky z jejich party si chtějí po letních prázdninách porovnat opálení.

„Co je to Snapchat?“

„Mami, to je něco jako fotka, co asi tak za deset vteřin zase zmizí.“

„Takže paráda, je to pryč. V čem je teda problém?“

„Lizzy si udělala screenshot z toho Snapchatu. Tvrdí, že ho jako původně chtěla jenom nasdílet do naší skupiny na chatu, jenže ho omylem jako pověsila na svoji zeď, takže tam teď bude viset věčně.“ Slovo „věčně“ přitom vyslovuje tak, že se rýmuje s jejím oblíbeným „určitěééééé“, poslední dobou nesnesitelně protahovaným.

„Prostě věčněééé,“ protáhne Emily znovu. Při představě toho nechtěného zvěčnění se jí pusa stáhne do úzkostného „ó“, jako když někdo propíchně balónek plný žalu.

Chvilku mi trvá, než si pro sebe přeložím, co mi vlastně sdělila. Možná se mýlím (a hluboce v to doufám), ale myslím, že moje milovaná holčička pořídila fotografii své nahé prdelky. Kouzlo sociálních sítí společně se škodolibostí její spolužačky pak způsobilo, že se snímek rozšířil po síti a teď o něm ví celá škola, celé město, celý vesmír. V podstatě každý s výjimkou jejího vlastního otce, který právě nahoře chrápe mistrák za Anglii.

„Oni si myslí, že je to jako fakt zábavný,“ říká Emily, „protože jsem ještě tak trochu připálená z toho Řecká, takže je to jako fakt dost zarudlý a pod plavkama zas mám úplnej tvaroh, takže to vypadá jak červenobílej prapor. Lizzy tvrdí, že to zkoušela smazat, jenže strašná hromada lidí už to mezitím sdílela dál.“

„Zpomal, zpomal, zlatíčko. Kdy se to stalo?“

„Někdy kolem půl osmý, ale já si toho hrozně dlouho nevšimla. Pamatuješ, jak jsi chtěla, abych nesešla u večeře s telefonem? A nahoře na tom screenshotu je moje jméno, takže každé ví, že jsem to já. Lizzy říkala, že to zkoušela sundat, ale už je z toho virál. A Lizzy prej: ‚Em, já myslela, že to bude sranda, fakt sorry.‘ A já zase nechci vypadat, jako že mě to nějak štve, protože každému to připadá strašně zábavný. Jenže všichni ti lidi jako maj můj facebook a choděj mi fakt děsivý zprávy.“ To všechno ze sebe vychrlí v jednom velkém, uvzlykaném klubku.

Vstanu a zajdu ke kuchyňské lince pro papírové utěrky, aby se Em mohla vysmrkat, jelikož kapesníčky padly za obět škrtům v rodinném rozpočtu. Ledový vítr odříkání, který teď vane celou zemí – a především naší domácností –, s sebou přináší skutečnost, že pastelově zbarvené krabice plné jemného papíru napuštěného aloe vera opustily náš nákupní seznam. V duchu proklínám Richardovo rozhodnutí využít propuštění z architektonického studia „jako příležitost, aby si našel lepší, smysluplnější práci“ – to jest „práci za menší plat“, když to řeknu drsně, což právě teď musím, pardon, když nemám ani balíček kapesníků, abych mohla naši

dceři osušit slzy. Až když odtrhávám kus utěrky z velké role, všimnu si, že se mi třese ruka. Třese se přímo strašně. Spojím pravačku s levačkou a propletu si prsty, jak jsem to neudělala už celá léta. „Pumpovaly dvě panenky, pumpovaly pumpu, pan domácí koukal z okna...“ Em mě nutila tu rýmovačku opakovat donekonečna, protože zbožňovala chvilku, kdy „pan domácí“ vykoukl ven.

„Etě, mamí, udělej to etě!“

Kolik jí tehdy bylo? Tři? Čtyři? Zdá se to jako včera, ale zároveň nesku-
tečně dávno. Moje děťátko. Pořád ještě se snažím vzpamatovat a vyznat se v té nové zemi, do níž mě moje holčička přivedla, ale pocity se pořád mění. Ohromení, znechucení, k tomu špetka strachu.

„Takže jsi sdílela přes telefon fotku svého zadku? Ach jo, Emily, jak jsi mohla udělat takovou blbost?“ (To je plamínek strachu a zlosti.)

Zatroubí do papírové utěrky, zmačká ji a zase mi ji podá.

„To je přece belfičko, mamí.“

„Co to proboha je, belfičko?“

„To je selfičko tvýho pozadí, anglicky to je *bum*, víš,“ vysvětluje Emily. Mluví o tom, jako by šlo o běžnou součást života, jako by to byl bochník chleba nebo mýdlo.

„Selfie plus bum, to je přece BELFIE.“ Teď mluví hlasitěji, jako když se člověk snaží mluvit nahlas a zřetelně s cizincem v naději, že mu porozumí.

Aha, takže belfičko, žádný delfín. V tom snu. Myslela jsem si, že mluvím o delfínovi. Já vím, co je to selfie. Když se mi jednou na telefonu přepnul režim focení a zjistila jsem, že se dívám sama na sebe, zhrozila jsem se. Bylo to nepřírozené. Velmi jsem sympatizovala s příslušníky toho domorodého kmene, který se odmítá nechat zvěčnit ze strachu, že jim objektiv ukradne duši. Víam, že děvčata jako Em si pořizují selfička nepřetržitě. *Ale belfičko?*

„Rihanna to dělá taky. A Kim Kardashian. Prostě jako každéj,“ pokračuje Emily kategorickým tónem a do hlasu se jí vkrádá už povědomá nabručenost.

ji ochránila před plíživým pocitem izolace a postupným krvácením z rezervoáru sebevědomí, zkrátka před ranami, které si dokážou navzájem ušetřit jenom děvčata. Když dojde na zlomyslnost, kluci jsou břídilové.

Tohle všechno si myslím, ale neřeknu. Nemůžu čekat, že by se dcera během jediné noci vypořádala s veřejným ponížením i s osobní zradou najednou.

„Lenny, zpátky do košíku, tak, hodný kluk. Ještě se nevstává. Hezky si lehni. Tak, hodný. Hodný pejsek.“

Utiším a zase zklidním psa – v jeho případě mi to jde mnohem líp než s vlastní dcerou – a Emily se přesune k němu. Lehne si a zaboří mu hlavu do hřívky na krku. Úplně bezděčně přitom vystrčí zadeček do vzduchu. Růžové minišortčky z Victoria Secret zakrývají sotva víc než tanga, takže se mi naskýtá pohled na dva symetrické pŕlměsíce jejích hýždí – a jsou to tytéž pŕlky, které teď zachovány na věčnost, bůh nám pomáhej, bloudí v miliardách pixelů celým vesmírem. Emily má možná už tělo mladé ženy, ale pořád v sobě nosí bezvýhradnou důvěřivost dítěte, jímž ještě nedávno byla. A často stále ještě je. Tak tady sedíme, Em a já, v bezpečí naší kuchyně, hřežeme se u starého a neduživého sporáku a tulíme se k milovanému zvířeti, zatímco venku za zdmi našeho domu zuří nespoutané síly, které nemůžeme porazit. Jak ji můžu chránit před věcmi, které nevidím ani neslyším? To mi řekněte. Jenom Lenny je na vrcholu blaha, protože dvě nejlepší holky jeho života jsou v tuhle noční hodinu vzhůru; otočí hlavu a začne Em svým dlouhým, překvapivě růžovým jazykem olizovat ouško.

Štěně, jehož pořízení Richard striktně zakázal, je pro mě náhražkou za třetí dítě, k jehož pořízení Richard zaujal stejně striktní postoj. (Připouštím, že mezi oběma jevy existuje jistá souvislost.) Tenhle měkký uzlíček s velkýma hnědýma očima jsem přinesla záhy poté, co jsme se nastěhovali do tohoto prastarého, rozpadajícího se domu. Brala jsem to tak, že občasný záchvat štěněcí inkontinence už mu nemůže uškodit. Koberce, které jsme zdědili po předchozích majitelích, byly hnusné a při každém kroku vysílaly kouřové signály plné prachu. Stejně jsme potře-

bovali nové, ale nejdřív byla na řadě kuchyň, koupelna a všechno ostatní, co vyžadovalo rekonstrukci. Věděla jsem, že Rich bude z výše uvedených důvodů naštvaný, ale kašlala jsem na to. Stěhování rozhodilo celou rodinu a Ben si to štěně přál už tak dlouho; každý rok mi k narozeninám dával přáníčka s obrázky těch rozkošných stvoření se smutnými očima. Teď, když vyrostl natolik, že už nestál o mateřské objetí, napadlo mě, že když se Ben i já budeme tulit ke stejnému štěněti, někde uprostřed všeho toho mazlení se vlastně budu moct dotýkat i svého syna.

Moje strategie byla poněkud povrchní a ne moc dobře formulovaná, podobala se spíš přírůstku do rodiny, ale nádherně fungovala. Ať už se přesný protiklad boxovacího pytle nazývá jakkoli, přesně to je Lennyho role v naší rodině. Je schopen vstřebat každé dětské trápení. Pro teenagera, jehož každodenním chlebem je neustále zjišťovat, jak ho všichni nenávidí a jak v životě trpí, je bezvýhradné a nekomplikované zbožňování psího kamaráda obrovský dar. A já mám Lennyho ráda taky, opravdu k němu chovám tak něžnou lásku, až se to stydím přiznat. Nejspíš v mém životě vyplňuje nějaké prázdné místo, o kterém raději moc nepřemýšlím.

„Lizzy tvrdí, že to byla náhoda,“ říká Em a natáhne ke mně ruku, abych ji zvedla z podlahy. „To belfičko mělo bejt jenom pro holky z naší skupiny, jenže ona ho omylem pověsila jinam, tam, kam můžou koukat všichni její přátelé. Hned jak jí to došlo, tak ho sundala, jenže už bylo pozdě, protože to mezitím viděla hromada lidí a ti to zase nasdíleli dál.“

„A co ten kluk, co k nám chtěl přijít, jak jsi říkala? To je ten... Tyler?“ Rychle zavřu a zase otevřu oči, abych nemyslela na to příšernou esemesku.

„Ten to viděl na facebooku. Lizzy to označila hashtagem #rudyzadek. Teď to každej na fejsu snadno najde a ví, že je to jako můj zadek, a myslí si, že jsem prostě taková ta kráva, co se svlíká pro nic za nic.“

„Ale ne, kdepak, holčičko.“ Vezmu Em do náručí. Položí mi hlavu na rameno a stojíme tam uprostřed kuchyně, objímáme se a přitom trošku jakoby tančíme ploužák. „Den nebo dva se o tom bude mluvit, ale pak to odvane vítr, uvidíš.“

Chci tomu věřit, vážně. Jenže ono je to jako epidemie, víte. Imunologové by si mohli udělat polní cvičení na téma „virální šíření kompromitujících fotografií na sociálních sítích“. Troufám si tvrdit, že ani španělská chřipka s ebolou dohromady by netrumfily rychlost, s níž se kyberprostorem šíří vizualizované ponižení.

Vinou viru jménem internetové porno si nahá prdelka mojí holčičky v jediném okamžiku našla cestu z naší příměstské vísky sedmdesát kilometrů od Londýna až do hospody U Hradu a slona, kde se pohledem na ni mohl pokochat člověk, který je to, čemu policie říká „parták“ bratra jistého kamaráda Lizzyina bratrance, tedy Tyler. To všechno – podle Em – kvůli tomu, že drahoušek Lizzy má v profilu nastaveno, že cokoli zveřejní, uvidí i „přátelé přátel“. Paráda! Mohli jsme tu fotku rozeslat rovnou celému pedofilnímu křídlu věznice Jejího Veličenstva ve Wormwood Scrubs!

04:19

Emily konečně usnula. Venku je černo a studeno, první ochlazení přicházejícího podzimu. Pořád si ještě na venkovské noci zvykám, tolik se liší od nocí ve městě, kde se nikdy doopravdy nesetmí. Ničím se nepodobají téhle huňaté černočerné dece, která všechno přikryje. Někde docela blízko, snad vzadu v zahradě, se ozve výkřik, jako by něco zabíjelo nebo právě zemřelo. Když jsme se sem přistěhovali, zpočátku jsem ty zvuky přisuzovala lidskému utrpení a chtěla jsem volat policii. Dnes už si jen pomyslím, že nejspíš zase řádí liška.

Slíbila jsem Em, že zůstanu u její postele pro případ, že by se u nás chtěl stavit Tyler či jiný prdelkový slídil. Proto teď sedím v jejím křesílku s medvídkovým potahem a snažím se mezi jeho úzké, poškrabané opěrky vměstnat svou vlastní, důlkatou a víc než čtyřicetiletou zadnici. V tomhle křesílku jsem bděla odjakživa a modlívala se, aby už usnula (prakticky každý večer mezi lety 1998 a 2000). Pak jsem se modlila, aby se probudila (při podezření na otřes mozku poté, co spadla ze skákacího hradu, 2004). A teď jsem tu zas a myslím na její zadeček, který jsem kdysi tak zručně omotávala pamperskami a který si teď úplně sám poskakuje

někde po světové internetové síti a bezpochyby přitom rozpaluje slabiny celých hord deviantních Tylerů. *Ach jo.*

Je mi stydno z toho, že moje dcera postrádá cudnost – a čím je to vina? Jistě, její matky! Ta moje – Emilyina babička Jean – mi vštípila bezmála viktoriánskou hrůzu z nahoty, která zas vycházela z přísně baptistické výchovy, kterou sama prošla. Naše rodina byla na pláži vždycky jediná, jejíž příslušníci se do plavek převlékali zahalení do jakési burky sešité z ručníků a se záclonovou stahovací šňůrkou u krku. Sama se na svůj vlastní zadek sotvakdy podívám, natož abych ho vystavovala na odiv veřejnosti. Jak se, ve jménu Božím, mohla naše rodina během pouhých dvou generací posunout od pruderie k pornu?

Zoufale si potřebuju s někým promluvit, ale s kým? Richardovi to říct nemůžu, protože pouhé pomyslení na zprznění jeho princezničky by ho zabilo. V duchu listuji svým imaginárním adresářem, u některých jmen se zarazím a zkouším si představit, kdo z nich bude soudit přísně a kdo mi nejdřív nabídne soucit a pak tu novinku radostně roztroubí, přirozeně s hlubokými obavami, jak jinak. („Chudinka Kate, to mi nebudete *věřit*, co provedla její dcera!“) Není to totéž jako se zasmát s jinými matkami nějaké ostudě, kterou Emily ztropila, když byla malá, třeba když tehdy při vánočním představení rozbila Arabelle svatozář, protože byla hrozně našťvaná, že nehraje Pannu Marii, ale ženu hostinského. (Hnusný kostým, žádný text: docela jsem ji chápala.) Nemůžu Em vydat všanc té svatouškovské Muffinomafii neboli Spolku matek představených. Existuje vůbec někdo, komu bych se s tímhle malérem – tak zničujícím a bizarním, až se mi zvedá žaludek – mohla s důvěrou svěřit? Otevřu svůj e-mail, najdu jedno jméno, jehož synonymem je „neotřesitelnost“ a začnu psát.

Od: Kate Reddyová

Komu: Candy Strattonová

Předmět: Pomoc!

Ahoj zlato, jsi ještě vzhůru? Nemůžu si vzpomenout, kolik je teď u tebe hodin. Mám za sebou strašnou noc. Jedna Emilyina

„kámoška“ přemluvila Emily, aby na Snapchat dala fotku svého nahého pozadí, která následně obletěla celý internet. Prý se tomu říká „belfie“, ale pro mě za mě by to klidně mohla být třeba předzívka pro obyvatele Belfastu. Mám strach, že se kolem našeho domu potáhne fronta těžce oddechujících stalkerů. Vážně, když se mnou mluví, připadám si jak fosilie z Jurského parku. Nechápu ty technické věci, jenom vím, že je to fakt zlý. Chvillemi bych tu husu hloupou nejradši zaškrtila, ale zároveň hrozně toužím ji před tím vším ochránit.

Myslela jsem si, že s většími dětmi bude všechno snazší. Co mám dělat? Odstránit ji od všech sítí? Zavřít do kláštera?

Tvoje uslzená hromádka,

Kx

Okamžitě a v barvách se mi před očima vynoří Candy v kanceláři Edwin Morgan Forster, mezinárodní investiční společnosti, kde jsme společně pracovaly před osmi nebo devíti lety. Nosívala rudé šaty tak přiléhavé, že jste mohli sledovat sashimi, co měla k obědu, jak prochází jejím zažívacím traktem. „Kam koukáš, prcku,“ vysmívala se všem kolegům, kteří byli tak pošetilí a utrousili nějakou poznámku na adresu její siluety, připomínající sexbombu z kresleného seriálu. Candace Marlene Strattonová, hrdý import z New Jersey s ostrým jazýčkem, internetová čarodějka a moje důvěrná přítelkyně v prostředí, kde se sexismus dýchal jako vzduch. Nedávno jsem četla v novinách o jednom případě diskriminace, kdy si jistá služebně mladší účetní stěžovala na nevhodný slovník svého nadřízeného. V duchu jsem si říkala, vážně? Ty nemáš o nevhodnosti ani páru, zlatíčko. V EMF stačilo, aby žena jen zvýšila hlas a obchodníci už řvali přes celé patro: „S kýmpak nám to zase mlátěj krámy?“ Nic nebylo přes čáru, dokonce ani menstruace. S velkým gustem si brali do huby každou, která měla své dny. Kdybychom si stěžovaly, jen bychom tím potvrdili dojem těch nevkusných komentátorů, že to nezdááme, takže jsme se tím ani neobtěžovaly. Candy, která v těch dobách

přežívala jen na kokakole – a tím myslím jak kolu, co se pije, tak koku, co se šňupá –, seděla celé tři roky necelých pět metrů ode mě, a přesto jsme spolu mluvily jen málokdy. Dvě ženy, které si spolu v kanceláři povídaly, totiž jen tak „kecaly“; zatímco dva muži, kteří dělali přesně totéž, „měli poradu“. Pravidla jsme znaly. Ale my jsme si s Candy neustále psaly e-maily, všechno si navzájem a tiše sdělovaly, ulevovaly jsme si, vtipkovaly. Jako členky Hnutí odporu ve státě ovládaném muži.

Nikdy jsem si nemyslela, že se k oněm časům budu nostalgicky vracet, nebo po nich dokonce toužit. Až teď mě napadá, jaký to byl vzrušující život. Nic z těch ubíjejících pilířů lidského života – například přinutit děti, aby si udělaly úkoly, uvařit devět teplých jídel týdně nebo sehnat opraváře na děravé okapy – pro mě nikdy nepředstavovalo opravdovou zkoušku. Může vám role matky přinést nějaký úspěch? Za zmínku to někomu stojí, jen když to děláte špatně.

Tehdy jsem měla stanovené cíle a mety, jichž jsem mohla dosáhnout – pak jsem věděla, že jsem v práci dobrá, vážně dobrá. Sounáležitost žen pod společným tlakem: nikdy vás nenapadne, jak skvělý je to pocit, dokud o něj nepřijdete. A Candy, ta za mnou vždycky stála. Brzy poté, co se jí narodil Seymour, zamířila zpátky do Států, blíž ke své matce, která se nemohla dočkat, až bude hlídat první vnouče. Díky tomu mohla Candy založit luxusní obchod s erotickými hračkami. *Orgazma: Pro ženu, která spěje k vrcholu* (nebo tak nějak). Během let, které uplynuly od našeho společného odchodu z EMF, jsem se s Candy viděla jen jednou, jenže naše pouto je z oceli kalené přestálými útrapami, tedy nesmrtelné. A já bych si hrozně přála, aby tady teď byla. Bojím se, že na tohle mi vlastní síly nevystačí.

Od: Candy Strattonová

Komu: Kate Reddyová

Předmět: Pomoc!

Nazdárek, uslzená hromádka, hlásí se Nepřetržitá poradenská služba okresu Westchester. Uklidni se, jo? To, co Emily provedla, naprosto odpovídá chování dnešních pubertáků. Řekni si třeba, že

je to obdoba milostných dopisů svázaných červenou stužkou a uložených do provoněné krabičky... akorát, že tohle je spíš řeznická bedna a v ní dvě buclatý kýty.

Buď ráda, že je to jenom její prdka. Jedna holka v Seymourově třídě sdílela fotku svojí dívčí zahrádky jenom proto, že si o ni řekl kapitán fotbalového mužstva. Tyhle děti nemají ŽÁDNEJ pojem o soukromí. Myslí se, že když s tím telefonem nebo počítačem sedí doma, tak jsou v bezpečí.

Emily nemá ani ponětí, že se právě teď v roli stopařky produkuje po informační superdálnici se zdviženým palcem. Ty máš za úkol jí tohle vysvětlit. Za použití síly, když to bude nutný. Navrhuju angažovat spřátelenýho ajťáka, aby se mrknul, co všechno dokáže vystopovat a zničit. V případě obscénních příspěvků můžeš o odstranění určitě požádat i facebook. A omez jí přístup – na pár týdnů jí zakaž internet, dokud v tom nebude mít jasno.

Ty by ses měla trochu vyspat, zlato, u vás už musí být šíleně pozdě!

Pro tebe kdykoli k službám,

Pusu, C.

05:35

Už je tak pozdě, až je brzy. Než abych si šla lehnout a hodinu marně civěla do stropu, rozhodnu se radši vyklidit myčku. Tahle perimenopauza mi úplně rozhodila spaní. Nebudete tomu věřit, ale když jsem to slovo slyšela před pár měsíci od doktorky poprvé, jako první mě napadlo, že jde nejspíš o nějakou vlasatou kapelu ze šedesátek: Perry a jeho Menopauzy. Šůby důby dů. Perry se usmíval, vypadal zcela bezelstně a dost určitě nosil ručně pletený vánoční svetr. Já vím, já vím, ale nikdy dřív jsem o tom neslyšela a ulevilo se mi, že můžu konečně nějak pojmenovat ten stav, kdy jsem se po nocích trhaného spánku pravidelně po obědě propadala do hluboké šachty vyčerpání. (Chvilími mě napadalo, jestli netrpím nějakou smrtelnou chorobou, a v duchu jsem dospěla až k dojemným scén-

kám nad mým hrobem, kde obě moje děti pláčou a vyčítají si, že si mě víc nevážily, když jsem ještě žila.) Když můžete pojmenovat to, co vás děsí, tak se s tím taky můžete zkusit spřátelit, no ne? Takže jsem se rozhodla, že Perry bude můj kámoš.

„Nemůžu si dovolit spánek po obědě,“ vysvětlovala jsem doktorce. „Jenom bych prostě ráda zase byla stejná jako dřív.“

„To není nic překvapivého,“ poznamenala a pilně přitom bušila do klávesnice. „Klasické, přímo učebnicové symptomy vašeho věku.“

Ty klasické symptomy, ty mě uklidnily; vysoká čísla nabízela pocit bezpečí. Po ulicích chodily tisíce – ne, miliony – žen, které se jako já cítily jako zpráskané, umírající zvíře. Jediné, po čem jsme všechny toužily, bylo získat zpátky své staré já, a stačila jen trocha trpělivosti, aby se k nám opět vrátilo. Mezitím jsme si mohly psát seznamy sloužící jako zbraně v boji proti dalšímu z Perryho báječných příznaků. Zapomnětlivosti.

Co že to Candy psala? Mám najít ajťáka, který dokáže vystopovat Emilyino belfíčko a smazat ho? „Naprosto to odpovídá chování dnešních pubertáků.“ Možná, že to nakonec nebude tak hrozné. Dojdu k našemu mohutnému sporáku, posadím se vedle něj do křesla, které jsem pořídila za pětadevadesát liber na eBayi (skoro zadarmo, potřebuje jenom nové pružiny, nohy a čalounění), a začnu si psát seznam věcí, jež nesmím zapomenout. Poslední, co si pamatuju, je pes, který mi skočí na klín. Nemá vůbec představu, jak je obrovský, mlátí mě do ruky ocasem a hlavu si položil na moje rameno.

07:01

Jakmile se probudím, podívám se na telefon. Dva zmeškané hovory od Julie. Moje sestra mě ráda a pravidelně zásobuje novinkami o matčiných nejnovějších dobrodružstvích, jen aby mi dala na srozuměnou, že to ona, která v našem rodném městě na severu bydlí jen tři ulice od ní, musí být mámě neustále k dispozici. Ta doposud vždy odmítala všechny aktivity, jež by se daly považovat za „přiměřené jejímu věku“. Každé středeční dopoledne čistí a krájí zeleninu pro Obědový klub, zatímco někteří z jeho

strávníků, jimž říká „staroušci“, jsou o patnáct let mladší než ona. Naplňuje mě to částečně hrdostí (koukněte se na ten elán!) a částečně zoufalstvím (nemohla bys už přestat s tou křečovitou nezávislostí?) Kdy se moje matka konečně smíří s faktem, že i ona už zestárla?

Jelikož já jsem se rozhodla, „že se budu flákat“, jak to nazývá moje sestra – jinými slovy: po nelehkém rozhodování jsem se přestěhovala s rodinou zpátky na jih, blíž k Londýnu, kde jsem s největší pravděpodobností mohla sehnat dobře placenou práci – Julie se zařadila do kánonu britských mučednic, které na hony smrdí spáleným dřevem a svatým posláním. Nikdy si nenechá ujít příležitost, aby mohla zdůraznit, že já svůj díl práce neodvádím, navzdory tomu, že při téměř každodenních hovorech s mámou slyším, že mou mladší sestru neviděla celou věčnost. V duchu si myslím, že je to strašné, když Julie bydlí tak blízko, a ani se na mámu nezajde podívat, ale nemůžu to říct nahlas, neboť příběh naší rodiny se hraje v následujícím a neměnném obsazení: já jsem Zlá dcera, která odtáhla do háje, a Julie ta Dobrá dcera, která zůstala sedět na zadku. Ze všech sil se snažím ten scénář změnit; koupila jsem mámě k narozeninám počítač a řekla jí, že je od nás obou, od Julie a ode mě. Jenže moje dvakrát rozvedená, vodkou prosáklá sestřička má ve svém těžkém a zoufalém životě jen málo radostí, a k těm právě patří moc spojená s výčitkami, jimiž mě zahrnuje. Já tomu rozumím. Racionálně to беру a snažím se mít pro ni pochopení, ale to ještě neznamená, že silou rozumu dokážu rozmotat ty spletnice sourozenecké rivality. Měla bych Julii zavolat zpátky – a taky to udělám, ale hlavně se potřebuju postarat o Emily. Nejdřív Emily, pak máma, pak příprava na pohovor s tím chlápkem z personální agentury. Rozhodně nemám zapotřebí, aby mi ještě Julie přidělavala výčitky z toho, že mám špatně seřazené priority. Výčitky, ty já snídám, obědvám i večeřím.

07:11

U snídani říknu Richardovi, že Emily spí, protože měla špatnou noc. Ke cti mi slouží, že tahle lež je naprosto pravdivá. Dnešní noc byla vážně špatná,

jedna z nejhorších. Ve stavu naprostého vyčerpání se ploužím mezi ranými povinnostmi podobná zarezlému androidovi, který povstal z kovošrotu. Dokonce i sehnout se, abych sebrala Lennyho misku na vodu, mi dá takovou práci, že když se chci zase narovnat, musím si v duchu fandit. („No tak, *jedéém*, to dáš!“) Právě vařím ovesnou kaši, když Ben sestoupí ze svého brlohu v patře. Vzezřením připomíná divokou šelmu lapenou do tenat tří různých elektronických zařízení. Když můj roztomilý chlapeček dosáhl čtrnáctého roku, přes noc se schýlil v ramenou a současně ztratil schopnost mluvit, přičemž svoje potřeby začal sdělovat pouze občasným zabručáním a uštěpačnými poznámkami. Dnes ráno však působí nápadně živě, a dokonce mluví.

„Mami, víš co? Jsem na fejsu viděl jednu Emilyinu fotku. Hustý.“

„Bene.“

„No fakt, už má tisíce lajků a zajímavý je, že na tý fotce je...“

„BENJAMINE!“

„No tedy, mladý muži,“ ozve se Richard a krátce zvedne oči od jogurtu se žabincem, nebo co to vlastně teď jí, „moc rád slyším, že o svojí sestře pro změnu mluvíš hezky. Vid', Kate?“

Střelím po Benovi svým nejostřejším medúzovským pohledem a nesylyšně artikuluju: „*Řekni to tátovi a seš synem smrti.*“

Moji horečnou signalizaci směrem k synovi Richard nezaregistruje, neboť je plně ponořen do článku o cyklistice. Přes rameno vidím titulek:

15 vychytávek, které rozhodně musíte mít!

Počet vychytávek, jež takový cyklista rozhodně musí mít, je obrovský, jak ostatně dosvědčuje obsah naší nevelké komory. Když se chci v poslední době dostat k pračce, připadám si jako běžec přes překážky, jelikož Richovy cyklistické potřeby okupují každý centimetr čtvereční podlahy. Má několik druhů přileb: jedna umí přehrávat hudbu, druhá je vpředu opatřena hornickou čelovkou, je tam dokonce jedna s vlastními blinkry! Z mého sušáku na prádlo visí dva těžké kovové zámky, které spíš připomínají mučící nástroje tudorovského šlechtice než věci, jimiž se kolo poutá k zábradlí. Když jsem šla včera vytáhnout prádlo ze sušičky,

objevila jsem poslední Richovu akvizici. Je to jakýsi znepokojivý předmět falického vzhledu, ještě v krabici, jež hlásá „automatický dávkovač maziva“. To patří ke kolu, nebo to má sloužit k ošetření odřeného zadku mého muže, který od té doby, co se jeho majitel proměnil v horskou kozu, přišel o svůj polštář tuku? Rozhodně to nemá nic společného s naším milostným životem.

„Dnes večer přijdu pozdě. Vyrážíme s Andym do mongolských stepí.“ (Aspoň já mám dojem, že něco v tom smyslu řekl.) „Nevadí?“

Je to prohlášení, nikoli otázka. Richard vůbec nezvedne oči od laptopu, dokonce ani když před něj položím misku s kaší. „Miláčku, vždyť víš, že nejím lepek,“ zabručí.

„Myslela jsem, že ovesné vločky jsou v pohodě, ne? Pomalé uvolňování, nízký glykemický index a tak?“ Moje otázka zůstane bez odpovědi.

Totéž se opakuje s Benem, který, jak vidím, prochází facebook, culí se a komunikuje s tím neviditelným světem, kde tráví tolik času. Pravděpodobně sleduje ono globální dobrodružství, jež postihlo zadničku jeho sestry. Píchne mě u srdce, když si vzpomenu na Emily, která spí nahoře. Tvrdila jsem jí, že ráno je moudřejší večera, a teď, když ráno přišlo, musím na něco moudrého přijít. Ze všeho nejdřív potřebuju dostat jejího otce z domu.

U zadního vchodu se Richard začíná navlékat do cyklistického úboru, což je proces zahrnující spoustu zipů, cvoků, klop a záhybů. Představte si třeba rytíře, který se chystá do bitvy u Agincourtu, jen místo koně má kolo z karbonových vláken za dva tisíce tři sta liber. Když mého muže před třemi lety uchvátila cyklistika, bez výhrad jsem ho podporovala. Pohyb, čerstvý vzduch, zkrátka cokoli, jen abych měla konečně klid na svou eBay a hledání „dalších nepotřebných krámů, kterých je tahle ruina plná“, jak se vyjádřil Richard. Anebo, jak to raději formulují já, „ohromných věcí za skvělou cenu, které si v našem kouzelném starém domě najdou svoje místo“.

To bylo ještě předtím, než vyšlo najevo, že Rich nejezdí na kole jen tak, pro zábavu. Zábava v tom rozhodně nebyla žádná. Před mým bezelstným

zrakem se můj muž proměnil v jednoho z těch „MAMILŮ“, tedy mužů ve středním věku ovinutých lycrou, o nichž se dočítáte na stránkách magazínů o životním stylu a kteří tráví v sedle minimálně deset hodin týdně. Díky novému pohybovému režimu Rich rychle shodil skoro třináct kilo. Bylo mi poněkud zatěžko se z toho radovat, neboť moje vlastní kila se mě držela každý rok pevněji. Moje vlastní sedlové brašny se – na rozdíl od těch Richardových – nedaly tak snadno sundat (ach, kdyby si člověk mohl ty měchy sádra prostě odepnout!). Přisahám, že ještě před čtyřicítkou mi stačilo jíst čtyři dny jen cottage a rýžové chlebičky, a zase jsem našla svoje žebra. Tenhle trik ale už přestal fungovat.

Rich nikdy nebyl obézní, ale vždycky působil roztomile a přítulně, asi jako Jeff Bridges. Měkká plnost jeho těla souzněla s jeho příjemnou povahou. V zevnějšku se odráželo, jaký byl uvnitř: přátelský a velkorysý člověk. Ten cizí, šlachovitý chlap, jehož si s ohromným zájmem často prohlíží v zrcadle, má napjaté tělo a ostře řezaný obličej. Oba jsme dospěli do věku, kdy vám přílišná štíhlost nepřidá na mladistvém vzhledu, ale spíš působí vyzábě a stroze. Ten nový Richard sklízí spoustu obdivných poznámek od přátel a já vím, že by měl pro mě být přitažlivý, jenže veškeré moje chlípné myšlenky pokaždé okamžitě rozptýlí jeho cyklovýbava. Když se Rich navlékne od hlavy k patě do pružné streče, ze všeho nejmíc připomíná obří tyrkysový kondom. Penis a varlata mu přitom trčí ven a s hroznou nápadností se bimbají jako banány na palmě.

Starého Riche by pobavilo, jak směšně vypadá, a sám by o tom dobrosrdečně vtipkoval. Ten nový se jen stěží usměje, snad proto, že mu moc důvodů k úsměvu nedávám. V jednom kuse je mrzutý kvůli domu – neboli „mojí černé díře na prachy“, jak tomu říká – a nenechá si ujít jedinou příležitost k rýpnutí do toho příjemného všeuměla, jehož šikovnost mi pomáhá probudit smutný starý dům znovu k životu.

Když si zapíná přílbu, zeptá se: „Kate, mohla bys Piotrovi říct, aby se podíval na kohoutek v koupelně? Mám dojem, že to těsnění, co tam dal, zase pochází nejmíň z polských válečných zásob.“

Chápete, jak to myslím? Další narážka na chudáka Piotra. Šlehla bych po něm nějakým sarkasmem, třeba jak mě ohromuje, že si Richard v našem domě vůbec něčeho všiml teď, když se jeho mysl soustředí na vyšší ideály, ale najednou mě sevře pocit viny, protože jsem mu neřekla o Emily a jejím belfičku. Jdu k němu a provinile ho na rozloučenou obejmou. Přitom se můj župan přichytí k suchému zipu na jeho kapse. Následuje pár trapných vteřin, kdy se nemůžeme odlepit. Takhle blízko jeden druhému už jsme dlouho nebyli. Možná bych mu o té dnešní noci měla říct? Jsem v pokušení všechno vyklopit, chuť podělit se o to břímě mě málem přemůže, ale slíbila jsem přece Emily, že tátovi nic nepovím, takže mlčím dál.

07:45

Když jsou Richard i Ben bezpečně z domu, jdu s hrnkem červeného čaje se lžičkou cukru v ruce nahoru zkontrolovat Em. Od té doby, co najela na džusovou dietu, nesmí jí přejít přes rty jediná molekula cukru, ale sladký čaj přece v krizových situacích lékaři doporučují, ne? Dveře se dají otevřít jen trochu, než narazí na hromadu oblečení a bot. Protáhnu se škvírou a mám pocit, že jsem se ocitla v pokoji opuštěném na útěku před náletem. Podlahu z velké části pokrývá nepořádek všeho druhu a na nočním stolku balancuje jakási umělecká instalace z plechovek od dietní koly.

Uklízení pokojů ve věku dospívání dávno patří mezi známé zdroje konfliktů mezi matkami a dcerami, takže jsem na to měla být psychicky připravená, ale i přesto jsou naše hádky ohledně sporného území dost zranující. Ta poslední, která se odehrála minulý pátek po škole, při níž jsem trvala na tom, aby si *okamžitě* uklidila, dospěla do rozlíceného patu:

Emily: „Je to *můj pokoj!*“

Já: „Ale je to *můj dům.*“

Žádná z nás nebyla připravená ustoupit.

„Ona je tak hrozně tvrdohlavá,“ stěžovala jsem si později Richardovi.

„A koho ti to připomíná?“ odvětil.

Emily leží roztažená napříč přes postel a příkrývku má kolem sebe omotanou jako kuklu. Odjakživa sebou ve spaní pořád házela a kroužila

po matraci jako ručičky na hodinách. Když spí, tak jako teď, vypadá stále jako to batole v dětské postýlce, které si pamatuju: odhodlaná bradička, plavé vlásky, jejichž zpocené lokýnky pokrývají polštář, když je jí horko. Narodila se s obrovskými očima, jejichž barvu bylo dlouho těžké odhadnout, protože se pořád měnila, jako by se nemohla rozmyslet. Každé ráno, když jsem ji zvedala z postýlky, zpívala jsem: „Jakou barvou hrají tvoje očka dnes? Modrou jako nebe, mandličkovou hnědou, zelenou jak vřes?“

Nakonec se ustálily na mojí oříškově hnědé a já jsem byla v duchu zklamaná, že nezdědila Richardův dokonalý, newmanovský odstín modři. Alespoň ten gen nosí v sobě, takže se možná jednou projeví na jejích vlastních dětech. Je to neuvěřitelné, ale moje mysl už se začíná upínat k vnučatům. (Chápu, že ženská může toužit po dítěti, ale toužit po dětech vlastních dětí? Je to vůbec normální?)

Poznám, že se Emily něco zdá. Víčka se jí pohybují a chvějí, jako by za nimi běžel film; doufám, že to není horor. Vedle ní na polštáři spočívá Ovečka Bečička, její první hračka, a ten zatracený telefon. Na displeji svítí informace o tom, co se událo v noci. „37 nových zpráv,“ hlásá. Po zádech mi přejede mráz, když si představím, co v nich asi je. Candy mi radila, abych Emily zkonfiskovala telefon, ale jakmile se pro něj natáhnu, prudce trhne nohama jako laboratorní žába. Šípková Růženka se svého života na síti nevzdá bez boje.

„Emily, zlatičko, už musíš vstávat. Je čas jít do školy.“

Nevrle zamručí, překulí se a zachumlá se ještě víc do své kukly. Vtom telefon pípne. A pak znovu a ještě jednou. Jako by se každých pár vteřin otevřely dveře od výtahu.

„Em, holčičko, vzbud' se, prosím. Přinesla jsem ti čaj.“

Cink. Cink. Cink. Odporný zvuk. Začalo to jednou nevinnou chybou, a kdo ví, kde to skončí. Popadnu telefon a dřív, než si toho všimne, si ho šoupnu do kapsy. *Cink. Cink.*

Cestou dolů se zastavím na podestě schodiště. *Cink.* Skrz příčle starodávného okna vyhlédnu do zahrady, ještě ponořená v mlze, a náhle si

vzpomenu na jeden absurdní, děsivý verš. *A proto se nikdy nedávej ptát, komu zvoní hrana. Zvoní tobě.*

08:19

V kuchyni – nebo v tom, co prozatím nazýváme kuchyní, než Piotr dokončí tu opravdovou – rychle naskládám nádobí od snídaně do myčky a otevřu Lennymu konzervu. Pak projdu e-maily. Hned na prvním řádku čtu jméno, které se až do dneška neobtěžovalo poctít mou schránku svou přítomností. Ach jo, sakra.

Od: Jean Reddyová

Komu: Kate Reddyová

Předmět: Překvápko!

Milá Kath,

hlásí se ti máma. Můj úplně první e-mail! Moc děkuju, že jste se s Julií složily a pořídily mi ten přenosný počítač. Holky, vy mě teda rozmazlujete. Přihlásila jsem se do kurzu práce s počítačem u nás v knihovně.

Internet mi prozatím připadá hodně zajímavý. Spousta legračních obrázků s kočkami. Moc se těším, že si budu s dětmi vyměňovat novinky. Emily říkala, že je na nějaké věci, co se jmenuje facebook. Prosím, můžeš jí říct, aby mi poslala svoji adresu?

Zdraví tě máma xxxx

Tak pozor. Včera jsem si do Googlu napsala „perimenopauza“. Jestli si říkáte, že byste to taky měly udělat, něco vám poradím. Nedělejte to.

Příznaky perimenopauzy:

- Návaly horka, noční pocení nebo pocit lepkavé kůže
- Bušení srdce
- Suchá, svědivá kůže
- Podrážděnost!!! *Věřte mi, komodský drak je proti mně břídil!!*
- Bolesti hlavy, případně zhoršení migrén
- Výkyvy nálad, nenadálý pláč
- Ztráta sebevědomí, nízká sebeúcta
- Přerušovaný spánek
- Nepravidelná menstruace; kratší a intenzivní, nadměrně silná
- Ztráta libida
- Vaginální suchost + *Řidnoucí ochlupení pohlavních orgánů*
- Záchvaty únavy
- Pocity děsu, zlé předtuchy, strach ze záhuby ☹
- Potíže s koncentrací, dezorientace, duševní zmatek
- Znepokojující výpadky paměti ✓✓
- Inkontinence, hlavně při kýchnutí nebo smíchu
- Bolavé klouby, svaly a šlachy
- Poruchy trávení, bolesti žaludku, nadýmání, nevolnost
- Přírůstek hmotnosti
- Vypadávání nebo slábnutí vlasů a chlupů (ochlupení pohlavních orgánů, veškerý tělesný porost); zvýšený výskyt ochlupení v obličeji
- Deprese - *beze randy!!*

Co nám z toho plyne? No jasně. Smrt. Řekla bych, že zapomněli na smrt.

2

ZTRÁTY A NÁLEZY

Po té noci, kdy se fotka její prdelky rozletěla do světa, jsem Emily přinutila jít do školy. Možná máte pocit, že to byla chyba. A možná s vámi i souhlasím. Nechtěla jít, prosila, vyjmenovala mi všechny možné důvody, proč by radši měla zůstat doma s Lennym a dohnat nějaké „úkoly“ (krycí jméno pro nepřetržité sledování *Girls*, tak blbá nejsem). Dokonce navrhla, že si uklidí pokoj – jasná známka totálního zoufalství –, ale já měla dojem, že nastal čas být zase jednou pevná v kramflecích a trvat na tom, aby dítě učinilo přesně to, co považuje za nejtěžší. Vrátit se zase do sedla, takhle to přece říkávala generace našich rodičů v podobných situacích, dokud nucení dětí do čehokoli přestalo být v kurzu.

Usnesla jsem se, že pro Em bude lepší, když zvedne hozenou rukavici a bude čelit všem těm šeptandám a krutým vtípkům na školní chodbě, než aby doma schovala hlavu pod peřinou. Přesně jako tehdy, když jí bylo sedm a spadla v parku z kola. Zkrvavené kolínko měla plné štěrk. Klekla jsem si k ní, nejdřív vysála z rány všechny ty ostré kamínky a potom trvala na tom, aby zase nasedla, protože jinak by instinktivní nechuť udělat znovu to, co mi právě způsobilo bolest, přerostla v nepřekonatelný strach.

„Ne, tati, néééééé!“ ječela a dívala se přese mě na Richarda, který už tehdy zastával úlohu toho hodnějšího, empatičtějšího rodiče a mně

přenechával roli toho, kdo určuje a hlídá slušné vychování, pravidelný spánek a příjem zeleniny – zkrátka ty únavné věci, kterými se milí, dovádíví tatínkové dost neradi zatěžují. Štvalo mě, že Rich mě tím vmanipuloval do role člověka, jakým jsem nikdy nechtěla být, a kdybych se tomu mohla vyhnout, zaplatila bych cokoli. Jenže naše rodičovské role se začínají formovat už v nejtětlejším věku dětí a časem se nenápadně upevňují a sílí, až se nakonec jednoho dne probudíte a zjistíte, že ta panovačná semetrika, co dělá padesát věcí najednou, už není jen maska. Z té masky se stal váš vlastní obličej.

Když tak nad tím přemýšlím, docházím k závěru, že veškeré omyly moderní civilizace se zrodily toho dne, kdy se z výchovy dětí stala věda. Rodičovství dnes máte jako další zaměstnání vedle té skutečné práce, díky níž platíte hypotéku a všechny účty. Jsou dny, kdy si říkám, jak ráda bych byla mámou v dobách, kdy rodiče byli zkrátka jen dospělí, kteří si sobecky žijí dál svůj život a po večerech popíjejí koktejly, zatímco jejich děti se ze všech sil snaží dělat jim radost a přizpůsobit se. Než ale přišla řada na mě, všechno bylo vzhůru nohama. A myslíte si, že jsou naši potomci nějak nadšení z toho, že o jejich neustálou stimulaci a pohodlí s odhodláním pečuje celá armáda dospělých mužů a žen? No, přečtěte si noviny a udělejte si vlastní představu. Tohle však byl náš příběh, život Emily, Kate, Richarda a Bena, a já vám můžu sdělit jen pocity člověka, který to prožil. Jen historie nakonec rozhodne o tom, zda bylo moderní rodičovství jen vědou, nebo děsivou neurózou, která zaujala prázdné místo kdysi zaplněné náboženstvím.

Ano, toho dne jsem přinutila Emily jít do školy a málem jsem kvůli tomu přišla pozdě na pohovor, protože jsem ji odvezla autem, aby nemusela jet na kole. Vzpomínám se, že vstupní branou procházela s hlavou schovanou mezi rameny, jako by se prodírala vichřicí, ačkoli nikde se nepohnul ani list. Na vteřinu se na mě otočila a zkusila na mě statečně mávnout rukou. Taky jsem jí zamávala a ukázala jí zvednutý palec, přestože mi v tu chvíli srdce drtil parní válec. Málem jsem stáhla okénko a zavolala ji zpátky, ale řekla jsem si, že jsem dospělá a musím své dceři dodat sebe-důvěru, ne jí ukazovat, že jsem stejně vyděšená jako ona.

Byl tohle ten začátek? Sahají kořeny té hrozné věci, která se stala potom, právě do tohoto dne? Kdybych to celé udělala jinak, kdybych Emily dovolila zůstat doma, kdybych zrušila svůj pohovor a my se spolu zachumlaly pod deku, koukaly na jednu epizodu *Girls* za druhou a nechaly na Leně Dunhamové, aby svými sžíravými poznámkami smazala z šestnáctileté dušičky tu děsivou hanbu... Tolik otázek, a na žádnou neznám odpověď.

Je mi líto, nic z toho jsem neudělala. Nutně jsem totiž potřebovala najít práci. Věděla jsem, že na společném účtu je peněz tak na tři, maximálně čtyři měsíce. Suma, kterou jsme si dali stranou z prodeje domu při prvním stěhování z Londýna na sever, se povážlivě tenčila: nejdřív Richard přišel o práci, a když jsme se pak přestěhovali zpátky na jih, museli jsme bydlet v podnájmu, než jsme našli ten pravý dům. Jednou u nedělního oběda se Richard mezi řečí zmínil, že bude dva roky nejen téměř bez příjmu, ale že navíc bude muset jako součást studia absolvovat dvě terapeutická sezení týdně, která rovněž půjdou na náš účet. Poplatek za tu terapii byl naprosto nehorázný, odporný; měla jsem chuť té terapeutce zavolat a nabídnout jí životní příběh mého manžela v kostce výměnou za padesátiprocentní slevu. Kdo jiný věděl všechno o jakýchkoli stránkách jeho osobnosti, když ne já? Fakt, že Rich utrácel náš rozpočet na jídlo za terapii, kde si stěžoval na mě, jen posiloval můj pocit křivdy. Abych ten rozdíl nějak srovnala, potřebovala jsem najít seriózní, dobře placené místo. A potřebovala jsem ho rychle, dřív, než skončíme pod mostem s večere-mi z KFC. Proto jsem přinutila svou dceru, aby znovu nasedla na kolo, stejně jako jsem se já po jejím narození vrátila do práce, přestože jí byly čtyři měsíce a měla takovou rýmu, že jí bublalo na plicích. Protože tak to na světě chodí, děláme to, co musíme. I tehdy, když každá molekula naší bytosti křičí, že děláme strašnou chybu? Ano, dokonce i tehdy.

10:12

Ve vlaku do Londýna bych si měla procházet životopis a pročítat finanční stránky novin, abych se připravila na schůzku s personalistou, jenže já

dokážu myslet jenom na Emily a na tu nechutnou, sprostou esemesku, kterou jí poslal. Jaké to asi je, být předmětem tak uslintaného chtíče ještě dřív, než holka přijde o panenství? (Aspoň předpokládám, že Em je pořád ještě panna. To bych se snad dozvěděla, ne?!) Kolik takových zpráv teď dostává? Měla bych uvědomit školu? Jak by asi probíhal rozhovor s vedoucí šestého ročníku: „Ehm, víte, že moje dcera omylem sdílela fotku svého pozadí se všemi spolužáky?“ A jaké další potíže z toho Emily vyplynou? Nebylo by lepší nedělat z toho vědu a zkusit se chovat jakoby nic? Možná bych měla chuť zavraždit Lizzy Knowlesovou. Možná bych jí chtěla vyrvat vnitřnosti a vyvěsit je nad školní bránu pro výstrahu všem, kdo by ještě někdy chtěli zneužít sociálních sítí a ztrapnit tím nevinnou holku. Jenže Emily tvrdí, že kamarádka neměla v úmyslu přivést ji do maléru. Nejlepší bude, když si to vyřeší mezi sebou.

Mohla bych teď Richardovi zavolat a o tom belfíčku mu říct, ale to by ho hrozně rozrušilo. Představa, že budu muset uklidňovat ještě jeho, jako to dělám od doby, kdy jsme se vzali, byla už předem příliš vyčerpávající. Kdepak, bude jednodušší, když to vyřeším sama jako vždycky (ať už jde o nový dům, školu nebo třeba koberec). A potom, až bude s Em všechno v pořádku, mu to povím.

A tak jsem se proměnila ve lhářku – v práci i doma. Kdyby MI5 hledala dvojitou agentku v přechodu, která by byla schopná všeho, jen by si nedokázala zapamatovat heslo („Ale ne, počkejte, dejte mi chvilku, už to mám na jazyku!“), nemuseli by chodit daleko. Ale můžete mi věřit, že to nebylo snadné.

Nejspíš jste si všimli, jak si dělám legraci ze zapomnětlivosti. Není to ale zas tak legrační, spíš ponižující. Nějakou dobu jsem si říkala, že jen procházím nějakou fází, podobnou té mléčné mlze, která mi zahalovala mozek, dokud jsem kojila Emily. Tehdy jsem byla natolik polomrtvá, že jednou, když jsem si domluvila se svou kamarádkou Debrou schůzku v obchodním domě Selfridges (myslím, že tehdy byla na mateřské s Felixem), jsem si do kabelky hodila mokrý toaletní papír, zatímco klíče od

auta skončily v záchodě. No, kdybyste tohle napsali do knížky, nikdo by vám nevěřil, že ne?

Tahle zapomnětlivost je ale úplně jiná: není to řídká mlha, která se za čas rozplyne; je to životně důležitý kus elektrického obvodu, který úplně přestal fungovat. Stačilo osmnáct měsíců menopauzy a obrovská knihovna mojí mysli se scvrkla na jediný nevrácený román od Danielle Steelové.

Každý měsíc, každý týden, každý den je o trochu těžší vzpomenout si na věci, které znám. Oprava. Věci, o nichž vím, že jsem je znala. V devět-
ačtyřiceti je najednou příliš mnoho věcí, které mi skončí jen na jazyku...

Když se ohlédnu, vidím všechny ty chvíle, kdy mě moje paměť vytáhla z maléru. U kolika zkoušek bych byla propadla, kdyby mě příroda neobdařila téměř dokonalou schopností vyfotografovat si do hlavy několik kapitol z učebnice a u zkoušky je jen tak vytáhnout z rukávu – jako krá-
líky z klobouku – a přesně je odpapouškovat rovnou na papír! Bingo! Můj fantastický supermoderní digitální systém třídění informací, který jsem bezmála čtyřicet let brala jako samozřejmost, se náhle změnil v provinční knihovnu s chlapíkem jménem Roy. Tak mu alespoň říkám já.

Ostatní se v modlitbách obracejí k Bohu. Já prosím Roye, aby se probral mou informační bankou a našel předmět, slovo nebo prostě tamto, co nemůžu najít. A chudák Roy už taky není nejmladší. Jako nikdo z nás, že. Má dost práce s věčným stopováním míst, kam jsem položila telefon nebo peněženku, natož aby pátral, odkud pochází ten a ten citát nebo jak se jmenuje ten film s Demi Mooreovou a Ally Jaksejmenuje, na který jsem si tehdy vzpomněla.

Vzpomínáte si, jak se Donaldu Rumsfeldovi v době, kdy byl ministrem obrany Spojených států, vysmívali, protože mluvil o „známých neznámých“ v souvislosti s Irákem? A jak jsme se vyhýbavosti toho starého parda nasmáli? Víte, já už konečně možná chápu, jak to Rumsfeld myslel. Perimenopauza je každodenní souboj s Neznámou Známostí.

Vidíte tu vysokou brunetku, co ke mně kráčí chodbičkou v supermarketu a dychtivě se na mě usmívá? Jejda. Kdo to je? A odkud mě zná?

„Roi, prosím, můžeš mi skočit vyhledat jméno té ženské? Víím, že ji máme někde ve složce. Možná ji najdeš v oddílu ‚Příšerné matky ze školy‘ nebo ‚Ženské, které by se mohly líbit Richardovi‘.“

A Roy se šmajdavým krokem v papučích vydává hledat, zatímco ta neznámá, ovšem velmi přátelská bruneta – Gemma? Jemime? Julia? – vykládá cosi o jiných ženských, které společně známe. Jen tak mimochodem prohodí, že její dcera dostala u středoškolských zkoušek samá áčka s hvězdičkou. Tím se ovšem náš okruh nijak nezúží, poněvadž dokonalé známky jsou nepostradatelnou výbavou každého dítěte z dobře situované rodiny a jeho ambiciózních rodičů.

Někdy, když jsem opravdu hodně vygumovaná – asi jako ta ryba v tom... no... v tom filmu...* (*„Roi? Jsi tam?“*), mi připadá, že se snažím zachytit myšlenku, která se mi mihla hlavou a vzápětí jen švihla ocáskem a odplula neznámo kam. Snažím se ji zachytit a cítím se přitom jako vězeň, který na vysoké římse zahlédl klíče od své cely, ale nemůže se k nim dostat, ani když stojí na špičkách. A já se natahuji, šmátrám, konečky prstů odhrnuji pavučiny, prosím Roye na kolenou, aby mi připomněl, kvůli čemu jsem to proboha přišla do pracovny, kuchyně či garáže, ale... V hlavě mám prázdno.

Byl to ten důvod, proč jsem začala lhát o svém věku? Věřte mi, nebylo to z marnivosti, ale z pudu sebezáchovy. Jedna kamarádka ještě z dob, kdy jsem pracovala v City, mi řekla, že jeden její známý z personální agentury nutně potřebuje naplnit ženskou kvótu stanovenou Asociací investičních společností. Byl to chlapík s dobrými kontakty, kterému by stačilo, kdyby pošeptal to správné slůvko do chlupatého ucha nějakého mocného staríka, a hned by vás dostal na pozici externího člena správní rady; takové místo ve správní radě je královsky placené, ale zabere vám jen několik dní v roce. Říkala jsem si, že kdybych dvě taková korýtká sehnala, byl by to k finančnímu poradenství dostatečný přivýdělek, který by nás udržel nad vodou, než se Richard vyškolí. Přitom bych mohla dál pečovat o děti, dohlížet na mámu i na Richovy rodiče. Na papíře všechno vypadalo skvěle.

Hergot, dvě správné rady bych zvládla i se zavřenýma očima! Plná naděje jsem se vydala za Geraldem Kerslawem.

11:45

Kerslawova kancelář byla v jednom z těch monumentálních bílých domů, co vypadají jako svatební dort, ve čtvrti Holland Park. Než vyjdete patnáct schodů vstupního schodiště, máte dojem, že jste zdolali Bílé útesy doverské. S výjimkou občasných večírků a schůzek s klienty jsem na sobě už nějakou dobu neměla slušné boty; je to k neuvěření, jak snadno se dá chůze na podpatcích zapomenout. Během krátké cesty ze stanice metra se cítím jako sotva narozené hříbě pakoně; kymácím se, nohy se mi rozjíždějí, musím dokonce zastavit a rukou se opřít o stěnu trafiky, abych získala zpět rovnováhu.

„V pořádku, mladá paní? Jenom opatrně,“ kráká ten chlapík. V rozpacích a s absurdní vděčností přijímám jeho přesvědčení, že v souvislosti se mnou se stále ještě dá použít výraz „mladá“. (Je to zvláštní, vidíte, že když ženská potřebuje povzbudit, i sexista nejhrubšího zrna se rázem změní v šarmantního gentlemana.)

Ještě těžší je pochopit rychlost, s níž se rozplyne veškeré sebevědomí, které jste za svou kariéru nabyli. Léta praxe za pár minut mizí do neznáma.

„Takže, paní Reddyová, jak dlouho už nepracujete v City – sedm let?“

Kerslaw mluví ostrým, štěkavým hlasem, kterým se na přehlídce krotí užvaněný desátník v zadní řadě. Vříská na mě zpoza stolu přibližně o velikosti Švýcarska.

„Jen Kate, prosím, říkejte mi Kate. Přesněji šest a půl. Za tu dobu jsem ale nasbírala spoustu nových zkušeností. Udržovala jsem se ve formě, pravidelně jsem poskytovala finanční poradenství několika místním lidem, denně čtu finanční zprávy a...“

„Chápu.“ Kerslaw drží můj životopis v natažené ruce, jako by z toho listu papíru vycházel jemný, zato nepříjemný odér. Na hlavě má sestřih bývalých lampasáků, lego-helmu z šedivých vlasů; malý mužík, jehož vyšponované rysy svědčí o tom, že si odjakživa přál mít o deset centimetrů

víc. Proužky na saku jsou až moc široké a připomínají křídové lajny na tenisovém kurtu. Takový oblek by si na sebe vzal politik, co hlásá rodinné hodnoty, ale nedělní bulvár ho právě rozmázl kvůli noci strávené ve společnosti dvou štětek a pytlíku s koksem.

„Hospodářka FK?“ povytáhne tázavě obočí.

„Ano, jde o farní koncil v městečku, kde bydlím. Farní účty byly v hrozném zmatku a nebylo snadné vikáře přesvědčit, aby mi těch devatenáct set liber svěřil do správy. Víte, byla jsem zvyklá řídit fond v hodnotě čtyř set milionů, takže to bylo spíš úsměvné a...“

„Chápu. Přesuňme se teď k vašemu působení v roli předsedkyně správní rady ve – jakže to bylo – Škole a centru pro volný čas města Beckles. Z jakého důvodu ho uvádíte, paní Reddyová?“

„Kate, prosím. Jde o to, že se ta škola hroutila, v podstatě už se schylovalo k nouzovým opatřením, a stálo ohromné množství práce tenhle trend zvrátit. Musela jsem změnit organizační strukturu, což byl po diplomatické stránce přímo zlý sen. Vážně, nevěřil byste, jak jsou uvnitř takové školy složité vztahy, mnohem horší než v nějaké bance. Bylo třeba dodržet legislativu, k tomu inspekční zprávy... spousta papírování. Člověk bez zkušeností nemá vůbec šanci se v tom vyznat. Iniciovala jsem sloučení s jinou školou, abychom mohli víc investovat do klíčového personálu a snížit počet žáků ve třídách. Upřímně řečeno, divize akvizic a fúzí v investiční společnosti se v tomhle světle jeví spíš jako *Teletubbies*.“

„Chápu,“ štěkne Kerslaw a ve tváři se mu nehne jediný atom. (Zjevně se svými dítky nikdy nesledoval *Teletubbies*.) „A vaše matka byla v té době nemocná, takže na plný úvazek jste nepracovala, je to tak?“

„Ano, mámu – tedy, moji matku – postihl infarkt. Už se jí ale daří mnohem líp, díkybohu se úplně uzdravila. Pane Kerslawe, ráda bych ještě dodala, že Škola a centrum pro volný čas v Beckles dnes patří k nejrychleji se rozvíjejícím školám v zemi. Do čela jsme získali skvělého ředitele, který...“

„Jistě. Já vám potřebuji položit jednu otázku: kdyby vám v době, kdy se má konat zasedání správní rady, onemocnělo dítě, co byste dělala? Jako

externí členka rady byste musela věnovat čas přípravě na jednání a účast, ta je samozřejmě povinná.“

Netuším, jak dlouho už tam sedím a zírám na něj. Pár vteřin? Nebo minut? A moc bych nedala za to, že mi čelist upadla až na zelenou kůži, kterou je potažena deska jeho stolu. Je nutné, abych na takovou otázku odpovídala? Navíc, když podobné otázky jsou teď už nezákonné? Zdá se, že ano. Takže tomu personálnímu spratkovvi v tom upoceném sáčku s podšívkou z červeného hedvábí sdělím, že i v dobách, kdy jsem byla manažerkou úspěšného investičního fondu, byly moje děti čas od času nemocné a že jsem vždy dokázala péči o ně zajistit ze záložních zdrojů, neboť jsem byla svědomitý profesionál. A že jakákoli správní rada by se mohla absolutně spolehnout na moje schopnosti a zodpovědnost.

Můj proslov by vyzněl daleko líp, kdyby mu zrovna v té chvíli telefon nezačal hrát melodii z *Růžového pantera*. Podívám se na Kerslawa a on zas na mě. Na takovou zatuchlou vycpanou personalistickou opici dost legrační zvonění, pomyslím si. Chvilku mi trvá, než mi dojde, že ten plíživý popěvek ve skutečnosti vychází z kabelky pod mou židli. A sakra. Ben si zase hrál s mým telefonem. Podle něho je to vtipné.

„Velice se omlouvám,“ řeknu. Jednu ruku přitom bořím do kabelky a rychle hledám mobil, zatímco zbytek mé maličkosti se ze všech sil snaží udržet vzpřímenou pozici. Jak to, že kdykoli potřebujete v kabelce něco rychle najít, promění se v klobouk na tombolu? Peněženka. Kapesníčky. Pudr. Così lepkavého. *Fuj*. Brýle. No tak!! Někde přece musí být! Už ho mám. Přepnu ho do tichého režimu a přitom zběžně zkontroluju displej. Najdu jeden zmeškaný hovor a esemesku od mámy. Máma zprávy zásadně nepíše. Vyvede mě to z rovnováhy stejně, jako kdybych od pubescenta dostala rukou psaný dopis. „POZOR, NALÉHAVÉ! Potřebuju pomoc. Máma.“

Doufám, že se tvářím pořád stejně klidně a přívětivě a že před Kerslawem dál sedí pouze a jedině vysoce kompetentní externí členka správní rady, ale představitivost se mi rozjede samospádem. *Panebože*. Alternativy se množí:

1. Máma dostala další infarkt. Doplazila se po podlaze k mobilu s baterií tak na dvě minuty.
2. Chodí absolutně dezorientovaná, v noční košili a s rozčuchanými vlasy po Tescu.
3. Ve skutečnosti mi chce jen sdělit toto: „Nedělej si starosti, tady na jipce jsou na mě vážně moc milí.“

„Chápete, paní Reddyová,“ řekne Kerslaw a spojí prsty do špičky jako arcijáhen z viktoriánského románu, „máme tu jeden problém. Jste nepochybně profesně velmi zdatná, vaše předchozí činnost v City je působivá a doložená skvělými referencemi, nicméně v uplynulých sedmi letech od vašeho odchodu z Edwin Morgan Forster jste se nevěnovala žádné činnosti, která by mohla moje klienty zajímat. Navíc je tu také, nerad to říkám, otázka vašeho věku. Pozdní čtyřicítka, která se co nevidět přehoupne do parametrů starší věkové skupiny, kde už je...“

V puse mám sucho. Ani nevím, proč ji vůbec otvírám a jestli něco dokážu říct. „Padesát je dnes přece totéž, co kdysi pětatřicet,“ zaskřehotám. *Jen se nezhroutit, Kate, ať se děje cokoli. Prostě půjdem odtud, hlavně žádné scény, prosím. Chlapi nesnášejí hysterky, a o tomhle to platí dvojnásob. Ten ti za to nestojí.*

Rychle vstanu, aby to vypadalo, že tenhle pohovor jsem se rozhodla ukončit já sama. „Děkuju za váš čas, pane Kerslawe. Velmi si toho cením. Netrpím přehnanou hrdostí, takže přijmu i výrazně nižší pozici, pokud se objeví.“

Dveře jsou najednou strašně daleko. A plyš na Kerslawově koberci je tak vysoký, že se mi podpatky boří jako do letního trávníku.

12:41

Když jsem zase venku, volám mámě a skoro se rozpláču úlevou, když uslyším její hlas. Je naživu.

„Mami, kde jsi?“

„Ahoj, Kath! Jsem v Ráji koberců.“

„Kde?!“

„Ráj koberců. Mají tu větší výběr než v Kobercích XL.“

„Mami, psalas, že je to naléhavé.“

„To taky je, holčičko. Co myslíš, který si mám vzít do obýváku? Šalvějovou šedo zelenou, nebo běžovou jako ovesná kaše? Taky mají odstín ‚zelená pšenice‘. Je ale pěkně drahý, to se musí nechat. Sedmnáct liber devětadevadesát pencí za čtvereční metr!“

Jednu z nejdůležitějších pracovních schůzek mého života právě zhatil fakt, že se moje matka nemůže rozhodnout, jaký chce koberec.

„Ten běžový se bude hodit ke všemu, mami.“ Ani nevím, co říkám. Kolem mě jezdí auta, chodidla se úpěnlivě hlásí o vysvobození z jehlových podpatků a odmítnutí mě ochromilo jako rána do břicha. Jsem moc stará. Mimo přijatelnou věkovou skupinu. Stará.

„Jsi v pořádku, děvče?“

Nejsem. Vůbec nejsem v pořádku, vlastně jsem naprosto zoufalá. K tomu pohovoru jsem upínala veškeré naděje, jenže to jí nemůžu říct. Nepochopila by to, jen by se tím trápila. Roky, kdy moje máma dokázala unést i moje problémy, už minuly. Jednou se dostaví chvíle, nepostřehnutelný okamžik, den, který se ničím neliší od ostatních, kdy pomoc a podpora najednou změní svůj směr a kdy dítě začne povzbuzovat rodiče. (I mě bude jednou utěšovat Emily, jakkoli mi to teď připadá nepředstavitelné.) Tím bodem zlomu byla tátova smrt před pěti lety. Přestože byli máma s tátou už dlouho rozvedení, myslím, že ona pořád chovala tajnou naději, že se její manžel připlazí zpátky, až zestárne – nebo spíš, až bude úplně švorc a natolik neschopný pohybu, že přestane prohánět milenky mladší než vlastní dcery. A že pak konečně bude mít nad ním navrch. Když ho našli mrtvého v posteli jisté Jade, půvabné modelky s bytem nad jeho oblíbenou sázkovou kanceláří, neuplynulo ani deset měsíců a máma dostala infarkt taky. Zlomené srdce evidentně není jen metafora, takže jistě chápete, že se svojí matce už nemůžu svěřovat, nemůžu u ní hledat oporu ani ji zatěžovat. Dávám si pozor na to, co říkám.

„Zrovna jdu z jednoho pohovoru, mami.“

„Vážně? Určitě to šlo skvěle, miláčku. Svědomitější pracovníci by si nemohli přát, to se musí nechat.“

„Jo, šlo to dobře. Nic jsem nezapomněla. Všechno je v pořádku.“

„To ty víš nejlíp, zlatíčko. Já bych si vybrala tu běžovou, co ty na to? Ale aby to zase nevypadalo nudně... Asi se mi víc líbí ta šalvějová.“

Poté, co mi matka bezstarostně sdělila, že si nakonec asi žádný koberce nekoupí, zavěsila. Já jsem se zhluboka nadechla a potom jsem dospěla k rozhodnutí. Řekla jsem Kerslawovi, že netrám přehnanou hrdostí, ale myšlila jsem se. Já hrdá jsem a on sám tu hrdost ve mně znovu rozdmýchal. Touha něco dokázat ve mně dřímala odjakživa jako maják, který jen čeká, až ho někdo rozsvítí. Pokud jsem příliš stará, tak asi budu muset omládnout, no ne? Pokud to kvůli práci, kterou dokážu dělat i levou zadní ve spánku, bude nutné, pak to podstoupím. Počínaje dneškem Kate Reddyová přestane být ubohou nickou, které je čtyřicet devět a půl a je pomalu nezaměstnatelná. Už žádné „co nevidět se přehoupnete do takové a makové věkové skupiny“, kecy, co samozřejmě neplatí pro rychlokvašné hajzlíky, jako je Kerslaw a chlapy obecně, ale vždycky – což je legrační – jenom pro ženy. Kate Reddyové totiž bude... dvaatřicet!

Ano, to je tak akorát. Čtyřicet dva. Odpověď na základní otázku Života, Vesmíru a vůbec. Když si Joan Collinsová mohla ubrat dvacet let, jen aby si zajistila roli v *Dynastii*, já si určitě můžu ubrat sedm a získat tak práci ve finanční branži, abych udržela při životě zase svou dynastii. Od této chvíle – přes všechny varovné instinkty a hrůzu z toho, co by to mu řekla moje máma – budu lhát.

* Hledá se Nemo. *Roy konečně vystrachal jméno toho filmu o zapomnětlivé rybce.*